

De Rosse als sultan der Oeylamkoeroes

— Eene plezante wijze om iemand te be-
duiden dat hij moet zwijgen, dacht de Rosse.

Ik hoor Mol niet meer: ze zullen hem wel-
licht dezelfde uitnoodiging hebben gezonden!
't Ziet er hier een aardig volkje uit.

Als ze ons niet spoedig koken of braden,
zullen wij hier onzen ouwe nog zien.

Iets wat erger zou wezen is dat ze ons naar
de slavenmarkt zouden brengen, om er ons te
verkoopen. Maar, dat zullen ze met een blan-
ke niet durven doen, heeft Tarara me in den
tijd gezegd, omdat er reeds te veel Europea-
nen hier rondloopen en de zwarten dat met
den dood zouden bekoopen.

Zou de heer Steadily ook gevangen zijn ge-
nomen?

En Janneken?

Gedurig kwam zijn broertje hem voor den
geest.

Hij zou met veel minder onrust de toe-

komst, den nakenden dood misschien, tege-
moet hebben gezien, had hij geweten dat Jan-
neken ontsnapt was.

Tegen den avond vroeg zijn afgematte geest
naar rust.

De Rosse strekte zich op den grond der hut
uit en sloot de oogen.

Hij had reeds meer dan eens, als hij bij zijn
vader was, op den grond, onder de open
lucht, den nacht doorgebracht en die legerste-
de was hem dus nu ook welkom.

En hij sliep in, rustig, als bevond hij zich
nog op zijn veldbed in de tent van den heer
Steadily.

Met Mol was het anders gestermd.

De jongen voelde hoe de honger in zijne in-
gewanden knaagde en had reeds verscheidene
malen met de vuisten op de wanden en de
deur der hut gebeukt, zonder dat men er bui-
ten acht scheen op te geven.

Eindelijk verscheen er een Oeylamkoeroes, en, met het paar woorden van de taal der inlanders die Mol kende en met veel bewegingen, deed hij den neger begrijpen dat hij honger had.

Deze knikte met het hoofd en een grijnslach vertrok zijne lippen en ontblootte zijne schitterende tanden.

— Zou dat willen beduiden, dacht Mol, dat hij voor een avondmaal gaat zorgen of dat hij lust heeft een beafsteekje van mijne dunne ziel op te peuzelen?

Na langen tijd gewacht te hebben, begon hij te begrijpen dat het niets wilde beduiden en de neger niet de minste rekening van zijn verzoek scheen gehouden te hebben.

Hij besloot dan ook in den slaap verkwikking te zoeken, maar de honger bleef hem plagen en hij gelukte er niet in de oogen te sluiten dan voor een oogenblik, om dan plots wakker te schieten en slechts langen tijd daarna weer in te dommelen.

Zoo brak eindelijk de morgen weer aan.

Daar werd de deur der hut geopend en een neger trad binnen, in de eene hand eene kruik dragende en in de andere een ijzeren plaat, waarop een klein voorwerp lag, dat hij Mol voorwierp, zooals men eenen hond eene korst brood toewerpt.

Het was een soort maïsbroodje, slecht en zeer hard gebakken, half verbrand zelfs, maar dat Mol toch aan stukken en naar binnen kreeg, geholpen door het water dat in de kruik was.

Zeër smakelijk was het niet, maar in tijd van nood kan de mensch zich behelpen met iets dat hij in gewone omstandigheden niet zou willen benuttigen.

Een paar uren lang bleef alles stil in de kraal, maar dan hoorden de gevangenen hoe de negers heen en weer liepen en allerlei krenten slaakten.

Ze keken door de spleten hunner hut, maar konden niet zien waarom de voorbijsnellende zwarten zulk een groot misbaar maakten.

Weer verstreek een gedeelte van den dag, zonder dat de opgesloten en iemand te zien kregen, toen plots de deur geopend werd en zij door twee negers bij de armen gegrepen en meegetroond werden naar het plein, dat ze met Steadily, toen deze geweigerd had het tolrecht te betalen, reeds hadden gezien.

Ze werden naar de groote hut geleid, die

het paleis van den vorst bleek te zijn, en daar, onder bewaking van een paar gewapende negers, in een vertrek bij malkaar gebracht.

Mol en de Rosse omhelsden malkaar en drukten Tarara de hand.

Deze had een zeer somber gelaat.

— Wat gaat er nu gebeuren? vroeg de Rosse.

— We zullen veroordeeld worden, zei Mol. Ik geloof dat het gerecht hier sneller werkt dan bij ons en wij weldra naar de andere wereld zullen verhuizen. Ik heb daar aan gedacht zoolang ik opgesloten ben geweest en het zal me dus zoo erg niet meer treffen... Het vonnis wel te verstaan, want het vermoord worden zal me niet te best bevallen... Als ze ons maar ineens het hoofd afhouden of het hart doorboren...

— Wat denkt ge ervan, Tarara? vroeg de Rosse.

Deze schudde bedenkelijk het hoofd.

— Ge weet er niets van?

— Toch wel.

— Zeg het ons dan.

— Neen, dat is niet noodig.

— We zijn op alles voorbereid.

— 't Is beter dat ge het niet weet.

— Tarara, drong de Rosse aan, gij weet wat de Oeylamkoeroes met ons willen doen... Wij niet, en de onzekerheid pijnigt ons zoo erg als de martelingen die ze ons kunnen doen lijden... Zeg ons wat ge weet.

Tarara dacht nog een oogenblik na, alvorens te antwoorden.

Dan sprak hij:

— Ge hebt gelijk... Het is wellicht beter dat ge weet wat u te wachten staat...

Ik zal u echter eerst het goede nieuws bekend maken, dat ik vernomen heb van een mijner bewakers.

Ik had eenige muntstukken op zak en die hebben den kerel aan 't praten gebracht...

De heer Steadily en Janneken zijn niet gevangen genomen...

— Dat maakt me gelukkig! kreet de Rosse.

Maar, plots zijne vreugde stelpend:

— Misschien gedood!

— Neen, men heeft hunne lijken niet gevonden, dat wist de zwarte zeker...

— Ze zijn dus ontsnapt! zei Mol.

— Maar zullen ze niet door de wilde dieren

worden verscheurd of van honger omkomen ?

— Als ze over den berg geraken, zullen ze in de kraal, waar wij verbleven hebben, zeker een goed onthaal genieten en tegen de Oeylamkoeroes beschermd worden, die zich zelf daar niet zullen wagen. De twee stammen zijn doodsvijanden.

— Als ik nu maar wist dat Janneken veilig in de kraal was, dan zou al de rest mij minder kunnen maken !

— Zeg dat niet, zei Tarara, want er wacht ons een verschrikkelijk lot.

— Laat maar hooren. Ge moet ons nu op voorhand niet beginnen te martelen, met alles zoo in stukjes en brokjes los te laten... Zeg maar ineens wat we te duchten hebben...

— Tarara doet gelijk de Engelschman, meende Mol, die de ooren van zijnen hond wilde inkorten, maar er niet ineens het vereischte stuk afsneed, omdat het dier te veel pijn zou hebben, alle dagen een klein reepeltje wegknippte !

— Ik bewonder uwe blijmoedigheid, sprak de gids, en daarom zou ik u liever niets zeggen... Ze zal dan heelemaal verdwenen zijn !

— Dat is niets !

— Goed dan... Ik zal u dan zeggen dat het ergste dat voor ons gebeuren kon, dezen morgen is voorgevallen. Ge hebt het geloof en geroep wel vernomen, niet waar ?

— Ja, ik heb het gehoord.

— Welnu, dat was ontstaan, omdat de mare in het kamp ging dat de sultan overleden was... Hij is inderdaad dood.

— De duivel hebbe zijne zwarte ziel, zei de Rosse.

— Hij is in den strijd op den berg gewond geworden door een geweerschot... Niemand wist hem te verzorgen en in de ijselijkste pijnen heeft hij den geest gegeven.

— Vindt ge dat nu zoo erg ? vroeg Mol. Ze zullen nu een anderen sultan krijgen en daarmee is de doode vergeten. 't Zal hier zooal gaan als in onze landen !

— Ze zullen nu eene vorstin hebben, want de sultan had geene mannelijke telgen. Maar dat blijft voor ons toch hetzelfde. Erger is het dat vandaag de sultan begraven wordt.

— Wat zouden ze nu al anders met een dooden sultan kunnen aanvangen ? zei de Rosse.

— Ik moet het toch zeggen, sprak Tarara,

met nog eenige aarzeling... Wij zullen de zoenoffers zijn.

— Ik begrijp het niet.

— En met het lijk van den sultan begraven worden...

— Dat is mij gelijk ! zei Mol. Ik zou liever blijven leven, maar eens dood, mogen ze mij opbergen waar ze willen.

— Levend begraven, sprak Tarara.

— Wat zegt ge ! kreet Mol, en zijn gelaat kreeg eene aschgrauwe kleur.

— Levend begraven ! riep de Rosse, en hij voelde het bloed als ijskoud in zijne aderen worden.

— Ja, zei de gids, dat is een der gebruiken van dezen volksstam... Als het opperhoofd gedood wordt in den oorlog en men kan vijanden gevangen nemen, dan worden deze lasten met het lijk van den sultan in den grond gedolven... Dat lot is ons beschoren...

Eenige oogenblikken werd er geen woord meer gesproken.

Zulk een dood, dat was verschrikkelijk !

En ze moesten daar in angst op wachten, zonder iets te kunnen doen om te ontsnappen.

Vreeselijk was die toestand.

— Waarom heb ik ooit de kist van vader Knaps verlaten ! dacht de Rosse.

— Ware ik te Parijs gebleven, meende Mol, dan zou ik nu rustig aan eene welvoorzene tafel zitten.

Tarara was kalm : het stond geschreven dat hij levend moest begraven worden, en dan was daar toch niets aan te veranderen !

Langen tijd, en de uren schenen hun eeuwen toe, bleven ze in het vertrek van het verblijf van den sultan op het ijselijk oogenblik wachten, dat ze hen zouden komen halen om bij het lijk in den schoot der aarde te worden geworpen...

Daar hoorden ze plots getrommel op de metalen potten en het geroep en getier der negers.

Tarara die neergehurkt zat, sprong recht, en een groote angst stond op zijn gelaat te lezen.

— Daar zijn ze ! kreet hij met doffe stem.

— Wie ?

— Ze gaan hem begraven !

— God ! zuchtte Mol, en hij voelde hoe zijn knieën onder hem knikten.

De Rosse, die zich tot dan moedig had gedragen, borst in tranen los.

— Ik wil nog niet sterven! zoo snikte hij. Ik zal genade vragen!

En tot Tarara :

— Kan men ons niet bij de vorstin brengen?... Die zal wel medelijden met ons hebben!

— Ge vergeet dat het eene negerin is, zei Tarara. En, we hebben haren vader gedood! Zou eene blanke vrouw dat vergeven?...

— Mol!

— Rosse!

En de twee lotgenooten omhelsden nogmaals malkander en bleven lang in elkaars armen, borst tegen borst hun smart en hun angst uitweenen.

Alles werd buiten stil.

Gedurende een langen tijd vernamen zij niets meer.

Eene genster van hoop blonk in het oog van den gids.

— Zouden ze toch niet komen? dacht hij... Zullen ze ons na de begrafenis dooden?

Spreeken deden de gevangenen niet meer.

Ze luisterden met al hun aandacht, hevig gespannen, naar hetgeen er buiten de hut voorviel.

Daar hoorden ze dat de negers wederkeerden.

Zou het gevaar levend begraven worden dan toch geweken zijn? Of had Tarara zich bedrogen en lag het lijk van den sultan nog boven de aarde?

De twee negers, die de opgeslotenen bewaakten, traden plots uit de hut en plaatsten zich, de speer in de hand, voor den uitgang.

Eene vrouw trad binnen.

De gevangenen begrepen dadelijk dat ze de sultane voor zich hadden.

Het was eene mooie negerin, hoog van gestalte, welgevormd en minder zwart gekleurd dan de overige Oeylamkoeroes...

Zij had een stuk roode stof om de lenden, hare armen en beenen waren van zware, breede metalen banden voorzien; rond haren hals hing een snoer uit glazen paarlen en beentjes en tanden van dieren samengesteld; in de ooren droeg ze ringen, die in Europa armbanden zouden heeten, haar hoofdhaar, met een metalen snoer saamgebonden, was in den top versierd met een schitterend rood en blauw gekleurde pluim...

Op den linkerarm droeg ze een grijsachtigen,

met roode veeren gestreepten papegaai...

In de rechterhand hield zij eene speer.

De Rosse viel geknield voor de voeten der vorstin en stak zijne handen boven zijn hoofd.

Mol en Tarara roerden geen vin.

— Stil blijven, had de gids gezegd.

De sultane bekeek langen tijd den Rosse, die steeds geknield bleef zitten, en vereerde de twee anderen met geen enkelen blik.

Zij sprak een paar woorden, liet hare tanden tusschen de dikke lippen even schitteren en verdween dan.

— Wat heeft ze gezegd? vroeg de Rosse, die rechtgesprongen was.

— Dat ge een mooie jongen zijt, antwoordde Tarara.

— Is dat nu een oogenblik om te spotten!

— Daar heb ik geen lust toe... Zij heeft gezegd: zeer schoon... zeer goed...

— Om opgegeten te worden, voleinde Mol.

— Ik heb u reeds gezegd, sprak Tarara, dat de Oeylamkoeroes geen menscheneters zijn... Ik begrijp niet het minst van al wat er gebeurt...

Eenige oogenblikken daarna verscheen er een neger, die een lap rood laken rond de lenden droeg en goed voorzien was van koperen banden en koperdraad om armen en beenen.

Hij legde de hand op den schouder van den Rosse en sprak een paar woorden.

— Gij moet hem volgen, zei Tarara.

— Het spel begint... Misschien zie ik u nooit meer weder. Vaarwel, Mol...

En hij omhelsde nogmaals den knecht.

Innig drukte hij de hand van den gids.

Dan volgde hij den neger, die hem in een ander vertrek leidde, waar een veldbed stond en de wanden met stukken gekleurde stof behangen waren.

De grond was met een soort gedroogd mos dicht bestrooid.

De zwarte wees den Rosse het bed aan en liet hem alleen.

— Wat heeft dat nu weer te beteekenen? vroeg de jongen zich af... Zou mijn knieval een goeden indruk op de bruine juffer hebben gemaakt?... Volgens Tarara is dat niet mogelijk, maar de vent schijnt ze niet alle vijf meer bijeen te hebben, sedert wij hier gevangen zitten... Hij heeft ons al eens levend doen begraven, en niettemin zit ik hier nu in een

prachtige kamer, op een donzig bed... 't Is in ieder geval eene verbetering...

Daar traden twee negers binnen.

De eerste droeg op de armen eene metalen plaat, waarop een aarden schotel stond en in dien schotel bemerkte de Rosse een gebraden vogel...

De andere droeg eene soortgelijke plaat, en de twee schotels die er op te zien waren, hielden gekookten rijst en vruchten in.

De zwarten plaatsten hunnen last op den grond voor de voeten van den Rosse, en verlieten het vertrek, zonder een woord te spreken.

— Ben ik nu aan 't droomen of is het werkelijkheid? dacht de knaap. Nu, als ik droom is het een schoone droom en ik zal van de gelegenheid maar gebruik maken, want ik heb grooten honger. Messen en vorken kennen de Oeylamkoeroes niet, zoudt ge zeggen. Ik zal het met mijne tanden aan stukken krijgen ook. Zou dat het feestmaal zijn voor den dooden sultan? Dan heeft hij gelijk gehad te sterven...

De Rosse was op den grond gaan zitten, had den gebraden vogel bij de pooten gegrepen en zijne tanden in het malsche vleesch van het dier gezet...

Het smaakte hem allerlekkerst en hij peuzelde dan ook het laatste beentje van den vogel af...

— Nu zou ik wel wat van dien rijst lusten, zei de Rosse, maar hoe ga ik hem naar binnen krijgen... Ik kan toch niet als een hond aan den schotel likken!... Zeg me nu eens, hoe ik dat aan boord moet leggen?...

Dat vraagstuk hield hem bezig als de gordijn, of beter de lap laken, die de opening van het vertrek afsloot, werd opgelicht en de sultane verscheen.

Zij bleef aan de deur staan en staarde weer een wijl den Rosse aan.

Deze keek naar de zwarte vorstin.

Geen woord werd gewisseld. Dat zou trouwens tot niets gebaat hebben, vermits ze malkeer niet verstonden.

— Misschien geeft ze mij wel een lepel of een vork, dacht de Rosse. Ze moeten er genoeg hebben in de kraal, vermits ze het heele boeltje van den heer Steadily hebben binnengepalmd.

Hij wees den schotel met rijst aan, en maakte dan eene beweging, alsof hij met een lepel het voedsel aan den mond bracht.

— Hewel, mevrouw van Bruineghem, is er hier geen lepel te krijgen?

De sultane sprak eenige woorden.

— Ik versta er niets van, maar ik geloof dat gij gelijk hebt, zei de Rosse... Ja, een lepel.

En onder 't uitspreken dezer woorden knikte hij met het hoofd.

De vorstin liet hare tanden zien, kwam nader, ging plotseling vóór den schotel op den grond zitten, nam een weinig rijst tusschen den duim en de twee vingers, draaide het een paar keeren om en wierp het alzoo gevormd hoopje in den mond.

— Naar mij moet ge niet zien, sprak de Rosse... Ik hoop toch dat uwe handen gewaschen zijn?... Ik zal het ook maar eens beproeven...

Hij volgde het voorbeeld der koningin, maar als het er op aan kwam het pakje gekookten rijst in zijn mond te wippen, wierp hij het tegen zijn wang en het vloog over zijnen schouder.

De sultane schudde het hoofd en ze liet hare mooie tanden weer schitteren tusschen hare geopende lippen.

— Ik geloof dat gij mij uitlacht, zei de Rosse... Ik kan er niet aan doen, allerliefste kokernoot... 't Is de eerste maal dat ik met eene Oeylamkoeroesche mademoiselle op den grond zit, om rijstpap te eten!... Maar 'k zal het wel leeren...

De vorstin beduidde met een teeken dat de Rosse den mond moest openen.

Hij gehoorzaamde en zeer behendig wierp de sultane het hoopje rijst, dat ze weer gemaakt had, in den mond van den knaap.

— Zoo zullen we er komen, zei deze laatste, als hij den rijst gegeten had. Maar heel aangenaam vind ik het nu juist niet... Ja, knabbelt gij nog maar wat rijst, bruin Marie... Ik ga een appeltje voor den dorst binnenspielen. 't Is wel geen appel, maar 't ziet er toch eene sappige vrucht uit...

De koningin der Oeylamkoeroes stond van den grond op en sprak eenige woorden.

— Als ik nu maar wist wat ze verlangt?... Ware Tarara hier, dan konden we een praatje voeren... Misschien zegt ze weer dat ik een schoone jongen ben... Ja, ja, ge zijt gij ook een lief bruin apenkoppeken... Voor eene Oeylamkoeroe kunt ge er goed door... Ze

trekt er uit?... Dat is spijtig, want we zouden nog een praatje kunnen voeren... Salut, dan..

De vorstin verliet het vertrek.

— Dat is nu een aardig schepsel, dacht de Rosse.

In ieder geval schijnt ze belang in mij te stellen, en is ze geenszins van plan mij met haren dooden vader vijf voet onder de aarde te stoppen... Dat is voor 't oogenblik zooal het bijzonderste... We zullen maar afwachten wat er komen zal... Als ik maar wist dat Janneken geen gevaar loopt, dan zou ik het hier al gewoon zijn... Buiksen vol, harteken lust, en ik heb niets anders te doen.

Hij vlijde zich op het rustbed neer en sloot de oogen...

Een neger trad binnen, maakte den Rosse wakker en deed hem teeken dat hij met hem moest mede gaan.

— Dat ziet er niet pluis uit, dacht de knaap... Zou de sultane soms van oordeel veranderd zijn en moet ik er toch aan!

De neger leidde hem in een groot vertrek, waar de vorstin en eenige andere vrouwen gezeten waren, vóór het toestel waarmede Steadily het plein voor zijn kamp electrisch had verlicht.

De sultane deed hem teeken te naderen en het toestel te doen werken.

— Dat is spoediger gezegd dan gedaan, zei de Rosse. Ik weet niet hoe dat spel aan den gang wordt gezet... Mol moet het weten, maar hoe kan ik nu aan die blinkdoozen wijsmaken, dat ze mijnen vriend moeten hier doen brengen... Ja, mevrouw van Bruineghem, ik versta u wel. Het licht doen schijnen, he?... Met plezier, maar ik weet niet hoe het gaat... Mol weet het... Mol!... Kent ge Mol niet?...

De Rose stak drij vingers op, en wees dan op het toestel om te beduiden dat ze met drij moesten wezen, om het spel te doen werken, maar de vorstin begreep hem niet, en wees ook op het toestel en knikte met het hoofd.

— 't Ziet er lief uit, zei de knaap... Als ze haar geduld verliest laat ze mij misschien den kop afhouden!...

Hij bekeek langs alle kanten het toestel, trok met een paar koperen vijzen, draaide het metalen uitstralingstel rond, maar geen vonkje electriciteit kwam te voorschijn.

— Geene noot muziek : ik geef het op!

Plotseling kreeg hij eene ingeving.

Hij wenkte den neger, die hem in de zaal had gebracht en deed teeken hem naar buiten te volgen.

Op een hoofdknik der sultane gehoorzaamde de Oeylamkoeroe en ging met den Rosse mede.

Deze bracht hem naar het vertrek dat Tarara en Mol tot gevangenis diende.

— Als die twee mannen nu maar al niet bij den dooden sultan gebracht zijn, dacht hij. Dan is mijne kans om de sultane voldoening te geven, heel en al verlopen en ik zal 't lot mijner makkers deelen.

Maar Mol en de gids waren nog steeds in het vertrek opgesloten.

Ze zagen er veel opgewekter uit, dan toen de Rosse hen verlaten had.

Ze hadden vernomen van hunnen bewaker, die hun ook eetbaar voedsel had gebracht, dat de sultan reeds begraven was en dat ze niet veel te vreezen hadden, daar hun gezelschap de gunsteling van de vorstin geworden was.

— Ge moet dadelijk met mij mede gaan, sprak onze held, want ik heb aan de sultane beloofd de maan te laten schijnen... Weet gij hoe die lichtbak van den meester werkt, Mol?

— Zeker... Het deksel aan den achterkant openen en op een knop duwen, dien ge dan zult bemerken.

— Nu weet ik genoeg. Komt, gaat beiden mede, dan zijt ge uit uwe gevangenis en we mogen misschien bij elkaar blijven... En ik kan dan met mevrouw van Bruineghem wat praten, want tot hier toe heb ik haar nog niet veel kunnen zeggen.

Het drietal begaf zich naar de zaal, waar de sultane en hare hofvrouwen nog steeds nevens het electrisch toestel van den heer Steadily gezeten waren.

Mol en Tarara bogen diep voor de vorstin.

De Rosse trad vooruit, kreeg dadelijk het achterste gedeelte van de houten kast open, drukte op den knop en... huilend vloten de hofdames de zaal uit, terwijl de zwarte koningin, als door den bliksem getroffen, roerloos bleef zitten.

De uitstraler was naar de groep vrouwen gericht geweest en een machtige electrische straal had haar plots verlicht.

De Rosse duwde weer op den knop en het licht was verdwenen.

De sultane stond recht en riep eenige woorden.

De vrouwen die gevlucht waren, verschenen weder in het vertrek.

De vorstin richtte het woord tot haar.

— Wat babbelt ze nu? vroeg Mol.

— Ze zegt dat ze er zeker van was, dat onze makker een tooveraar is, en ze toont zich tevreden omdat het nu gebleken is dat de Rosse de zon kan doen schijnen.

— Dan mag zij de zon nog eens zien.

En opnieuw bracht de Rosse het toestel in werking.

Op dit oogenblik trad een neger — die minstens een minister der Oeylamkoeroes moest zijn, want een langen, rooden mantel dekte zijn lichaam, eene zware koperen plaat bengelde aan zijnen hals en eene groote roode veder versierde zijnen haarbos — in de zaal en sprak eenige woorden met de sultane.

— Heb ik het niet gedacht! bromde Tarara.

— Wat gebeurt er? fluisterde Mol.

— De Opperhoofden van de Oeylamkoeroes hebben eene vergadering gehouden en over ons lot beslist.

— En wat zijn ze van plan?

— Luister.

— 't Zal me niet ver voorthelpen. Ik versta er geen gebenedijde woord van.

— Zwijs een oogenblik.

De neger sprak voort en een hevige angst teekende zich op het gelaat van den gids af.

De volgende woorden werden gewisseld tusschen den zwarten minister en zijne vorstin:

— De opperhoofden hebben onder den palmboom beslist, dat de bleeke gezichten moeten sterven. Zij zullen voor het opgaan der maan op het graf van den sultan worden gedood.

De opperhoofden hebben ook besloten dat de Oeylamkoeroes door eenen sultan moeten aangevoerd worden en verzoeken de sultane eenen echtgenoot te kiezen.

Natuurlijk werden in andere bewoordingen deze mededeelingen gedaan, daar de taal der Oeylamkoeroes minder uitdrukkingen bevat en alles er korter in gezegd wordt, maar ik acht het niet noodig de woorden van den hooggeplaatsten neger hier weder te geven, daar wellicht weinige lezers genoeg Oeylamkoeroesch machtig zijn, om er uit wijs te worden!

Terwijl de minister sprak, verbleekten de lippen der sultane en men kon bemerken dat eene siddering haar aangreep.

Eenen stond bleef zij sprakeloos.

Zij wierp een treurigen blik op den Rosse, die verbaasd het tooneel aangaapte.

Plots liet zij weer hare tanden glinsteren, het bloed schoot terug in hare lippen en haar gelaat kreeg eene heel andere uitdrukking.

Zij richtte zich tot den neger en sprak:

— Ik ben tevreden. De opperhoofden hebben over het lot der bleeke gezichten beschikt zooals de Groote Geest het vergt.

— Wij zijn verloren! murmelde Tarara.

— Wat mijn echtgenoot betreft, vervolgde de vorstin, heb ik reeds eene keuze gedaan.

— Wie zal er over Oeylamkoeroe regeeren? vroeg de neger.

— Ik wil den blanken toovenaar huwen, zei de sultane, en vermits ik geen dooden echtgenoot verlang, moet hij blijven leven.

Verstomd staarde de minister de koningin aan.

Deze trad op den Rosse toe.

— Hij zal sultan wezen, zei ze.

De minister sprak geen woord meer en verliet de zaal.

De vorstin legde hare hand op den schouder van onzen held.

— Maar wat gebeurt er nu toch allemaal! kreet deze. Wat wil ze van mij?

— U redden, zei Tarara. Zij wil met u trouwen.

— Wat!

— En u sultan maken.

— Nog in geen honderd jaar!

— Als ge liever gedood wordt...

— Ik trouwen met dat leelijk spook!... En ik ben pas zeventien jaar!

— Gij hebt te kiezen... Trouwen of sterven.

— 't Is allebei erg, zei Mol.

De sultane kwam bij Tarara en sprak met hem eenige woorden.

— Zij vraagt of gij tevreden zijt?

— Dat ze mij ten minsten wat tijd tot nadenken geeft! Trouwen!... Sultan worden!... Moet ik me zwart laten maken ook?

— Als ik u een goeden raad mag geven, zei Tarara, zeg dan spoedig dat ge tevreden zijt. Als ge draalt verandert de sultane, die toch

eene vrouw is, missschien plotseling van gedacht en vóór de maan opgaat worden we alle drij op 't graf van den sultan gedood. Zeg ja, en daarna kunnen we zien wat ons te doen staat.

— Ik trouw... Een oogenblik : op voorwaarde dat gij en Mol ook genade krijgt.

Tarara sprak weer met de sultane.

— Ze stemt er in toe.

— Zeg dan maar dat ik er in toestem baas te spelen over al die blinkdoozen.

De gids maakte het besluit van den Rosse aan de vorstin bekend.

Deze greep de handen van den jongeling in de hare, draaide een paar malen met hem rond het vertrek, onder het uitstooten van wilde kreten en ijde dan de zaal uit.

De hofvrouwen volgden haar.

Mol, de Rosse en Tarara bleven alleen.

— Doe de zon uit, zei Mol, anders hebben we er geen meer, als uwe vrouw ze nog eens verlangt te zien!...

De Rosse stond daar als aan den grond gegeld.

— Zijt gij het wel, Mol, die hier voor me staat?

— Ik geloof dat ik het ben!

— En droom ik het niet?

— Als ik niet droom, dan is 't waar hetgeen er voorvalt, en dan droomt gij ook niet. En ik ben er overtuigd van dat ik niet droom, want ik heb in mijne armen en mijne billen geknepen, en het doet me pijn, of ik zou moeten droomen, dat ik in mijne armen en billen heb genepen! Hoe kan ik dat nu weten?

— Als de opperhoofden nu de sultane niet dooden, sprag Tarara, dan zijn we gered.

— Haar dooden?

— Ja, als ze 't zonderlinge nieuws vernemen. Ik geloof dat ze er niet al te veel zullen mede opgezet zijn, den Rosse tot sultan te krijgen!

— Ik had daareven maar eene vrees, zei de jongeling. Ik dacht dat ze me zou omhelzen, om onze verloving te bezegelen! Zeg nu eens, rechtuit gesproken, kan ik dat nu doen!... Ik hoor lawaai daarbuiten. Ze hebben de vorstin missschien al gevild!

— Dan breekt ons laatste oogenblik aan, antwoordde Tarara.

Een aantal negers traden binnen.

De minister kwam vooruit en richtte het woord tot den Rosse.

— Wat verlangt hij? vroeg deze. Een schoone sultan die niet eens de taal van zijn volk verstaat!

— Dat komt er niet op aan, zei Mol. Er zijn beschaafde landen, waar dat ook gebeurt.

— Hij noodigt u uit met hen mede te gaan, sprak Tarara. Volg hem maar... Ons leven berust in uwe handen.

De Rosse gehoorzaamde en de neger, gevolgd door de andere opperhoofden, en Mol en Tarara, die zonder er toe verzocht te wezen, plaats hadden genomen tusschen de machtigen van Oeylamkoeroe, leidde hem naar den palmboom, op het groote plein van de kraal.

Hij verzocht den jongeling plaats te nemen op het heuveltje, waar de sultan gezeten was, toen Steadily met zijn troep gekomen was om vriendschap met de Oeylamkoeroes te sluiten.

De nieuwe sultan riep Tarara, die naast den troon kwam staan, om weder als taalman dienst te doen, en de Rosse nam plaats.

Een roode mantel werd hem over de schouders gehangen; een koperdraad, met tal beentjes en zonderlinge voorwerpen voorzien, rond zijn hals gelegd; een stokje, waarop een groote tand was bevestigd, hem in de hand gegeven en een oude generaalshoed, die de hemel weet hoe daar was gekomen, en die met drie roode, lange pluimen was versierd, hem op den kop geplaatst...

Een oorverdoovend lawaai volgde : de negers, met hunne blikken trommen, sloegen er op alsof ze hunne speeltuigen aan stukken wilden krijgen, de anderen riepen en schreeuwden dat hooren en zien verging, dansten en sprongen, zwaaiden de armen boven het hoofd, en boven alles uit hoorde men het geroep van Mol, die tusschen de zwarten echte karpelsprongen maakte en aanhoudend riep :

— Vive le sultan!... Vive le sultan!...

Lodewijk Knaps, alias De Rosse, de arme harmonicaspeler, het «nest» van zijn vader te Antwerpen ontvlucht, werd in het hartje van Congo tot koning gekroond!

— Ik moet er net uitzien! sprak de Rosse tot Tarara.

— Och, 't is eene officieele kleedij, antwoordde deze. Ik ben in Engeland geweest

en ik heb er daar gezien, die al even gek waren.

— En wat moet ik nu doen?

— Blijven zitten.

— Dat is nog al gemakkelijk.

— Weldra zal 't feest beginnen. Dan eet ge met uwe ministers hier op 't plein en ge laat hun de vetste en grootste brokken... Vergeet dat niet, als ge op goeden voet met hen verlangt te leven... Ge moet nu trachten hier meester te blijven, en dat zal slechts mogelijk wezen als ge die groote mannen op uwen kant houdt...

— Ik heb gelukkig niet veel honger.

— Zie, daar komen ze reeds met de schotels...

— Neem plaats aan mijne rechterhand, zei de Rosse. Ik maak u minister...

— Van ijzerenwegen, posterijen en telegrafen, voleinde Mol, dan zal ik niet te veel moeten werken.

— Niet lachen, sprak de Rosse. Ge ziet dien kerel daar, met dat lange mes, he?... Hewel, een wenk van mij en uw hoofd rolt voor uwe voeten. Is het niet zoo, Tarara?

— Zeker, vermits ge hier alleenheerscher zijt.

— Geloof ge 't niet, Mol?

— Ge hoeft het mij niet te bewijzen, zei de knecht. Ik zie het aan dien kerel zijn oogen, die als biljartbollen in zijn zwart duivelsgezicht heen en weer draaien. De tafel is gedekt. Sa Majesté est servie!

Janneken

— En, de sultane, mijne... toekomstige, wanneer verschijnt die. Ik bemerk haar niet?

— Zij is niets meer dan uwe vrouw, nu gij sultan zijt... Zij zal hier niet komen.

— Ha zoo, ze heeft niets meer te zeggen? En dat heeft ze allemaal voor mij laten gaan? Wel wat een brave kokernoot!

— Ze moest toch huwen: 't was de wil der opperhoofden.

— 't Is waar... Gij moet hier aan mijne zijde blijven, want ge kunt nooit weten of er geen van die blinkdoozen... ik wil zeggen ministers, mij iets zou te vragen hebben.

Hij wenkte Mol, die kwam toegelopen.

Men had inderdaad groote schotels, of liever platen met wild, rijst, maïsbrood, vruchten en ander voedsel voor den sultan geplaatst en de ministers waren reeds gulzig het een en ander aan 't verorberen...

Tot de nacht viel duurde het feest, dat, als de maan aan den hemel rees, met eenige oorlogsdansen, door de krijgers van den stam uitgevoerd, werd bekroond, waarna allen hunne hutten opzochten en weldra de kraal rustig was geworden...

— Morgen, zei de Rosse, moeten we trachten te weten wat er van Janneken geworden is... En ook den heer Steadily moeten we op-

zoeken. Als we hen vinden, zullen ze groote oogen opzetten, als ze voor den nieuwen sultan der Oeylamkoeroes worden gebracht... Slaap wel...

— De nacht weze Uwe Majesteit genadig, sprak Mol, en de hemel wake over den vorst aller Oeylamkoeroes...

— Spot niet, onderbrak de nieuwe sultan. Vindt ge 't zoo al niet erg genoeg... En hoe zal dat eindigen?... We moeten samen Janneken zoeken of teweet komen wat er van mijn broertje geworden is... En dan vinden we een

middel om hier zoo spoedig mogelijk zonder gevaar weg te komen...

— Bevalt het u hier dan niet?

— Is dat nu eene vraag?

— En ge zijt koning!

— Goeden nacht, Mol.

Hij greep de hand van den knecht en schudde ze met kracht.

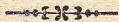
— Goeden nacht, Rosse.

Ook in het paleis werd weldra de stilte door niets meer gestoord.

De hoofdkraal van Oeylamkoeroe was in diepe rust gedompeld.

HOOFDSTUK XVII

HET STOND GESCHREVEN!

Als de heer Steadily, toen zijne karavaan werd aangevallen door de Oeylamkoeroes, geroepen had: Redde zich wie kan! en in het kreupelhout verdwenen was, kroop hij eenige oogenblikken op handen en voeten voort, en Janneken, die achter hem in het hout was gesprongen, volgde zijn voorbeeld.

Na eenige meters zoo van de plaats des onheils verwijderd te zijn geraakt, bevond de Brit zich voor eene opening, half kuil, half hol in den berg, en gedeeltelijk door klimplanten en hoogwassend gras verborgen.

Hij kroop in de opening en als Janneken gedaan had zooals hij, maakte hij bij middel van slingergewassen den ingang zoo goed mogelijk dicht.

— Maak nu geene beweging, zei de Engelschman, want zeker zullen de negers ons trachten te vangen. Dat zou onze dood wezen.

De Oeylamkoeroes kwamen inderdaad in het hout jacht maken op ontsnapte vijanden.

Hun luid geroep drong tot de verborgen blanken door en twee of driemaal kwam een der zwarten voorbij het hol geloopt, dat hij echter in zijn haast niet bemerkte.

Steadily bleef kalm, zich zelf meester, alhoewel de angst hem had aangegrepen.

Janneken beefde van schrik en had zich dicht tegen den Brit aangedrukt.

Eindelijk werd alles stil in den omtrek.

— Waarschijnlijk zijn de deugnieten terug naar hunne kraal getrokken, zei de heer Steadily, maar het kan een krijgslist zijn ook...

Laat ons hier stil blijven zitten, tot het avond wordt... We kunnen nu toch vrij ademen.

Lang nog, en de minuten schenen hun uren toe, bleven zij bijna roerloos, in het hol, tot den nacht plotseling gevallen was.

Dan kwamen zij te voorschijn en begonnen, zooveel mogelijk door kreupelgewas en gras beschut, den berg te beklimmen.

Zonder hinder bereikten ze den top.

Wat moesten ze nu doen?

De kraal aan de andere zijde van de helling gelegen, bevond zich nog veel verder dan den teen van den berg en al de bewoners waren ter ruste getogen.

Ze konden daar in den nacht toch niet heengaan, want de omheining der kraal was nu potdicht gesloten, en mocht men hen hoozen, dan zouden de negers, uit den slaap opgeschrikt, hen wellicht op eenige pijlen ontvangen.

— Er blijft ons niets over, zei Steadily, dan hier den nacht door te brengen. We zullen ieder op beurt waken... Hebt gij nog wapens?

— Neen, antwoordde Janneken, want ik heb mijn revolver weggeworpen, om in het houtgewas te vluchten...

— Ik heb gelukkiglijk mijn revolver nog, sprak de Brit, en een tiental kardoezen... Van de negers hebben wij thans niets te vreezen, maar er zouden hier wilde dieren kunnen komen, en daarom moeten wij op onze hoede zijn... Ik zal eerst een paar uren slapen en dan zal ik den ganschen nacht waken. Met twee

uren rust heb ik meer dan genoeg... Hier is mijn wapen... Een vuur kunnen wij niet ontsteken, want we zouden den heelen berg kaal branden... Let goed op...

— Wees gerust, zei Janneken, ik zou niet kunnen slapen... Ik heb vandaag te veel schrik uitgestaan, Mijnheer.

— Straks zult ge wel loom en slaperig worden, maar dan ben ik weer te been.

De Brit strekte zich in het gras uit en ondanks de koude, want de hitte van den dag had voor eene onaangename koelte plaats gemaakt, sliep hij weldra in.

Regelmatig was zijne ademhaling, als hadde hij op een donzen bedstede de vermoeide leden uitgestrekt.

Janneken zat overeind, op een paar passen afstand van den meester, met wijdgeopende oogen, als wilde hij de duisternis met de blikken doorboren.

Alles was stil...

Nog steeds bibberde de knaap van angst...

De revolver hield hij stevig in zijne vuist geklemd...

Hij vergat eenige oogenblikken waar hij zich bevond en gaf zijne gedachte een vrijen loop...

Zij voerden hem terug naar de kist van vader Knaps en zijne zwerftochten door de stad, met zijne harmonica, en zoo kwamen beurtelings al de gebeurtenissen hem voor den geest...

De vlucht uit het nest, den nacht doorgebracht bij den braven gymnast, hunne reis naar Parijs, zijn eerste optreden als «The little musical clown», zijne ziekte te Marseille, de reis naar Algiers en Mustafa, de oplichting, het vergaan van de «Zeemeeuw», zijn verblijf in het gasthuis te Boma en al wat ze in Congo al tegengekomen waren.

Wat was er op dien korten tijd toch al niet voorgevallen.

Ieder zou op dit oogenblik aan zijne ouders teruggedacht hebben, vooral aan zijne moeder...

Dat is steeds een troost in vreemde streken...

Dien troost kon Janneken niet genieten... Hij had geene moeder, ten minste hij had haar nooit gekend, en Knaps, neen, dat was zijn vader niet, dat gevoelde de knaap nu beter dan zulks ooit het geval was geweest...

Wie waren zijne ouders?

Hij dacht nu aan Daks.

Had die man misschien de waarheid gesproken, ginder te Mustafa?

Zoo dwarrelden de verschillende denkbeelden in zijn brein om en om en vermoeiden zijne hersenen.

Eene onoverwinnelijke loomheid kwam over hem neer, als iemand die afgemat bij een vuur plaats neemt...

Hij trachtte er tegen te worstelen...

De kleine wilde rechtstaan.

Zijne ledematen weigerden te gehoorzamen...

Hij voelde zijn hoofdje zwaar worden en op zijne borst zinken...

Het was hem geheel onverschillig waar hij zich bevond, wat er gebeuren kon...

Hij sloot de oogen...

Nog steeds hield hij de revolver krachtig met de vingers omklemd...

Janneken sliep...

Wat was dat?

De heer Steadily werd uit zijnen slaap opgeschrikt.

Hij lichtte het hoofd op en luisterde.

Was dat geen kreet geweest?

— Janneken!

Geen antwoord.

De Brit rees overeind.

— Janneken, zei hij luider.

Hij vernam niets en zag, ondanks de dikke duisternis, dat de kleine niet meer op de plaats zat, waar hij zich had neergezet om te waken.

De heer Steadily sprong recht.

Hij luisterde scherp toe, maar vernam niets meer.

— Janneken, riep hij nu luid, met al de kracht zijner longen. Janneken!

Het was te vergeefs...

Plots hoorde hij den knal van een revolver-schot, op geringen afstand...

De Engelschman ijde in de richting van waar het geluid scheen te komen.

Hij viel over een lichaam.

Haastig krabbelde hij recht en voelde dat een warm vocht aan zijne handen kleefde.

Hij zocht zijne vuurdoos, een klein metalen kistje, waarin eene lont stak, die, als men op den onderkant der doos duwde, dadelijk vuur vatte.

De vlam ontsprong en de heer Steadily bemerkte aan zijne voeten het lijk van een grooten tijger, die daar lag alsof hij sliep, op den slag gedood, met een schot in de borst.

Een paar stappen verder zag hij Janneken liggen, die geen teeken van leven meer gaf.

Nog steeds had hij de revolver in de hand.

De heer Steadily knielde bij den knaap.

Hij ademde; hij had het bewustzijn verloren, wellicht van den doorgestanen schrik, want, voor zooveel de Engelschman zien kon, was de knaap niet gekwetst.

— Het is mijne schuld, bromde de Brit. Laat men nu zwakke kinderen waken, als er sterke volwassenen aanwezig zijn? Dat zal ik mijzelf nooit vergeven! Als ik nu maar water had. De kleine rilt van de koude. Nu, dat zal hem misschien goed doen.

Hij maakte de revolver uit de hand van Janneken los.

— Nog vijf kogels. Ik moet op mijne hoede zijn, want wellicht heeft die roover hier famalie en komt die eens even kijken hoe het met zijne gezondheid gesteld is!

Hij verlichtte nog eens het gelaat van den knaap en blies dan het licht uit.

— De jongen komt stilaan bij. Binnen een paar uren is het dag en kunnen we naar de kraal gaan. De Oeylamkoeroes zullen mij dat alles duur betalen!

Hij ging op den grond zitten, legde de revolver naast hem en trok dan den kleine naar zich toe, om diens hoofdje tegen zijne breede borst te laten rusten.

Wat was er gebeurd?

De knaap sliep koortsig, toen een tijger, die eene prooi zocht voor hem en zijne welpen, en zich zeer ver van zijn hol gewaagd had, de menschen gewaar werd.

Hij naderde behoedzaam en sprong op den kleine toe, zoodat hij hem omwierp.

De jongen uitte een gil, maar, eer hij de minste beweging had kunnen maken, had het roofdier hem in de zijde, gelukkiglijk bij zijn jas gegrepen, en met Janneken in den sterken muil was hij na een grooten sprong in het kreupelhout verdwenen.

De knaap, die zich nu eerst rekenschap gaf van hetgeen er met hem geschiedde, wilde roepen, doch de angst schroefde hem de keel dicht.

Hij behield echter zijne tegenwoordigheid van geest en dacht aan de revolver, die hij nog steeds in de hand hield geklemd.

Daar de tijger hem bij de rechterzijde had geknapt en hem zoo voortdroeg, zoodat het lichaam van den jongen tegen de borst van het dier bengelde, kon hij zijn rechterhand niet gebruiken, maar hij gelukte er in het wapen met zijn linkerhand te grijpen.

Dan, onder zijn lichaam door, goed den loop op het hart gedrukt van het wilde dier, haalde hij den haan over.

De tijger liet hem los en bewoog niet meer.

Hij was als door den bliksem gedood: in een enkele stuiptrekking was het gedaan geweest.

Toen verloor de jongen het bewustzijn en werd een paar oogenblikken later door Steadily gevonden.

Gansch dat tooneel was op eenige stonden afgespeeld geworden, op veel minder tijd dan het noodig is om er de beschrijving van te lezen.

Weldra opende Janneken weer de oogen.

— Wees gerust, jongen, ik ben bij u en het dier is dood, zei de Engelschman. Blijf nu maar liggen, en tracht wat te slapen. Ik waak nu. Kom ween niet.

De kleine schreide eenigen tijd snokkend, waarna hij de oogen sloot, maar nog steeds snakte en eindelijk zoodanig door de koorts werd aangegrepen, dat zijn lichaam soms opgezweept werd, als tilde eene onzichtbare hand het op.

Eindelijk verscheen de dag.

De heer Steadily wekte den jongen.

Hij keek hem met dwaze blikken aan, en sloot dan opnieuw de oogen.

— De kleine zal geen stap kunnen doen, bromde de Engelschman. Wat nu aanvangen! Had ik dat geweten, ik zou de tien meter koperdraad... Neen, ik raaskal. Zou ik ook de koorts krijgen?... Ik heb gedaan wat een Brit tegen over zoo'n zwarten nikker doen moest. 't Is wel besteed geweest. En 'k zal het die schobbejakken betaald zetten, dat ze daar niet aan twifelen!...

Hij bekeek nog even den jongen.

— Ik zal hem dragen... Hier kan ik hem toch niet laten... Vooruit.

Hij tilde Janneken op en wierp hem op zijn schouder.

— Ge zult het wel niet gemakkelijk hebben, zoo sprak hij, maar binnen een half uurtje zijn we in de kraal en dan kunt ge rusten...

De knaap werd niet gewaar wat er met hem gebeurde. De koorts had hem als gevoelloos gemaakt.

Een klein uurtje daarna bereikte Steadily met zijnen last de kraal, waar hij door het opperhoofd welkom werd geheeten.

Janneken werd in eene hut, op een grasbed neergelegd en overgelaten aan de zorgen van eene oude negerin, die de koorts kende en er meestal in gelukte ze te genezen ook.

De Engelschman haakte ook naar rust en ondanks zijne weigering moest hij het aanbod van den aanvoerder aannemen en op het bed van den laatste den slaap zoeken...

Toen den dag na zijne kroning, of liever, om juist het gebeurde weer te geven, na zijne hoeding, de Rosse ontwaakte, deed hij dadelijk Mol bij hem komen.

De knecht boog diep en vroeg :

— Uwe Majesteit heeft goed geslapen ?

— Als een Turk.

— Uwe Majesteit moet zich herinneren, dat hij de Oeylamkoeroes regeert, en dus moet slapen als een neger.

— Mol, houdt me nu niet langer voor den gek, beste jongen, en zeg me nu eens wat er te doen is om Janneken op te sporen. Ik heb den heelen nacht, zelfs in mijnen slaap, mijn broertje voor me gezien, en ik moet weten wat er met hem geschied is, kost wat kost.

— Ge hebt nu dienaars genoeg om naar onzen gezel te doen zoeken, zei Mol. Ge hebt slechts te bevelen.

— Dat zal ik dan ook doen.

Tarara trad op dit oogenblik in het vertrek.

— De hemel zendt u, zei de sultan.

— Toch niet; het zijn de opperhoofden der verschillende naastgelegen kralen, die voor de begraving van den ouden sultan en voor uwe kroning naar de hoofdkraal zijn gekomen, die verlangen te vertrekken en hunnen vorst te groeten.

— Moet ik nu weer in dat vastenavondpak, op dat hoopje zand, onder dien palmboom gaan zitten, gelijk een papegaai op zijnen stok ?

— Ze wachten u op het plein, zei Tarara, en ik raad u aan mantel, hoed, halsband en vooral uwen schepter mede te dragen. Het is van allen geweten dat degene, dien gij met dien tand aanraakt, een man des doods is.

— We zijn er mede scheep en we moeten er mede varen, sprak Mol. Als ge dien rooden

mantel niet op uwen rug had gekregen, we zouden nu alle drij zoo dood zijn als doode pieren en op het graf van uwen voorganger liggen... Kom, ik zal u eens helpen, om dat lieve hoedje op te zetten. Ge ziet er uit om gestolen te worden. 't Is maar spijtig dat ge geen zwart gelaat hebt.

— En geen zwart krulhaar... Hebt ge al ooit een rossen neger gezien.

— 't Is met dat goud dat ge de sultane hebt verliefd gemaakt ! Uwe Majesteit vergeet den tand des doods. Kom, Tarara, wij vergezellen den koning, maar ik moet even ook mijne waardigheidssteekens aandoen...

Mol trad in het vertrek, waar hij den nacht had doorgebracht en haalde een koperen halsband te voorschijn, waaraan een aantal paarlen en gekleurde vederen hingen.

— Dat heb ik gisteren ten geschenke gekregen van een minister of zooiets. De vent denkt wellicht dat ik hem bij den sultan van dienst kan wezen, en daarom heeft hij mij met dat eerbiedwaardig sieraad vereerd !... Het zal hem echter weinig baten, want ik zou hem niet meer herkennen... Vindt ge niet dat al die blink... Verschooning, is het u ook niet reeds opgevallen, dat uwe onderdanen zoo bliksems goed op elkaar gelijken ?

— Laat ons nu gaan, zei Tarara. De opperhoofden wachten.

Deze waren inderdaad in een halven kring gezeten, voor het heuveltje met den palmboom.

De trommelaars waren ook op hunnen post, en zoodra de sultan verscheen begonnen zij op hunne blikke ketels te roffelen.

— Als ik een echte zwarte sultan was, zei de Rosse, ik deed al die lawaaimakers den nek omwringen. Ha, mijn beul staat gereed nevens mijn troon. Dat zal de opperhoofden wel wat ontzag inboezemen. Als ge 't fijn nagaat, heeft mijn voorganger toch alles goed ingericht !

De Rosse nam plaats onder den palmboom en een der opperhoofden richtte het woord tot hem.

Slechts eenige volzinnen, want de negers waren nog niet beschaafd genoeg, om op plechtige zittingen hunne evennaasten gedurende een gansch uur letterlijk door te zagen met eene redevoering.

— Ik moet niet weten, wat hij zegt, sprak de Rosse tot Tarara. Antwoord maar in mijne

plaats, dat ik ze met veel plezier naar hunne kraal zal zien vertrekken, en dat alles hier goed zal afloopen...

Tarara die de negers kende en niet van gezond oordeel ontbloot was, sprak tot de opperhoofden in een gansch anderen zin.

Hij zei dat het den sultan leed deed, dat zijne opperhoofden hem gingen verlaten; dat hij steeds op hen rekenen zou en voor ieder een prachtig geschenk over had.

Zoo kunnen ministers of afgevaardigden dikwerf allerbest regelen hetgeen hun vorst zou verkorven hebben.

Eene baal lakenstoffen van Steadily werd losgemaakt en ieder opperhoofd ontving een stuk der helgekleurde koopwaar.

Tevreden verlieten allen de hoofdkraal.

— Nu moet onmiddellijk den omtrek en den berg afgezocht worden, zei de sultan. Ik wil weten of Janneken leeft en waar hij is. Terzelfdertijd kan men mij inlichtingen bezorgen over den heer Steadily. Zorg daar eens spoedig voor, Tarara. Ik ga mede.

— Ik ook, sprak Mol.

Al de weerbare mannen van de kraal werden opgeroepen.

Tarara loofde eene zware belooning uit voor degenen die op het spoor van den knaap en den Engelschman zouden komen en eene dubbele voor degenen die een der twee blanken levend naar de kraal zouden brengen.

Den ganschen dag, aangevoerd en aanespoord door den Rosse en Mol, werd op het plein en op den berg, in diepten en achter heuvelen, in het hooge gras en het struikgewas gezocht, maar nergens het minste ontdekt, dat hun zou kunnen aanduiden waar ze verder hunne makkers moesten zoeken.

Ontmoedigd keerden zij terug.

— Ik geloof dat ik mijn broertje nooit meer zal weerzien, zei de sultan.

— Misschien zijn zij tot over den berg geraakt, meende de gids. Dan zijn ze veilig.

— Als ze niet gedood werden, sprak Mol.

— Dan zouden wij hunne lijken toch gevonden hebben. Geen plekje is niet onderzocht geworden.

— En de wilde dieren?

— Beneem mij nu toch alle hoop niet, Mol.

— Ge moogt toch uwen kop niet onder uwe vleugelen steken, als een achtervolgde struisvogel, om de werkelijkheid niet te zien. In

zulke gevallen moet ge integendeel op het ergste voorbereid zijn.

— Morgen moet den anderen kant van den berg worden afgezocht. Ik wil iets weten! Mijn arm broertje!

De tranen stonden hem in de oogen.

— Beloof het zesdubbel van de belooning, zei hij tot Tarara, als ze maar hun best doen om iets te vinden.

Des anderdaags deed de gids weer al de negers van de kraal bijeenroepen en zegde hun dat de sultan wenscht, dat nu op de andere helling van den berg gezocht werd.

De negers schudden weigerend het hoofd. Een hunner nam het woord:

— Dat is niet mogelijk. Daar is het gebied der Wyliankoeroes, en als we ons daar durven vertoonen, dan wordt het oorlog. En de Wyliankoeroes zijn groot en machtig.

— Ge moet u niet in de vlakke begeven. De sultan verlangt alleen dat er op den berg gezocht worde.

De zwarten weigerden te gehoorzamen.

Tarara ging den Rosse mededeelen, hoe zijne onderdanen er over dachten.

— Ze willen niet?... Dat zullen we zien!

Slechts een drietal dagen was de jongeling tot sultan der Oeylamkoeroes verheven, en reeds was er in hem zeer veel veranderd.

Den eersten dag had hij het opgenomen als eene grap en aan zichzelf de belofte afgelegd te trachten zoo spoedig mogelijk uit de kraal en zijn koninkdom weg te komen.

Den tweeden dag begon hij zich reeds in de huid van eenen sultan thuis te gevoelen.

De eerbied of de vrees, 't was waarschijnlijk het eene en het andere, die de zwarten voor hem koesterden, deed hem aangenaam aan, en het bevel voeren over dien ganschen troep, dat kleine leger zwarten, was een kolfje naar zijne hand.

Iemand die uit de laagte komt en een zeker gezag in handen krijgt, is dra vergeten wat hij geweest is en vertoont meer trots en hoogmoed dan een die in de hoogere kringen geboren is en met gezag bekleed wordt.

Dat was ook het geval bij den Rosse.

— Hoe het nu ook gekomen is, zei hij, ik ben de koning der Oeylamkoeroes. Naar het schijnt is dat land tienmaal zoo groot als België. Ik ben hier heer en meester en doe wat ik wil. Eigenlijk kan ik toch geen beter leven

uitdenken. Als Janneken nu bij mij was, wel ik bleef mijn gansch leven sultan. Op niets te denken hebben, honderden slaven bezitten, want die zwarte onderdanen zijn feitelijk mijne slaven, eten en drinken naar hartelust, wandelen, op jacht gaan en rusten zooals ik het verkies. Waar kan men beter zijn? Als ik de taal mijner blinkdoozen kan leeren, en daar zal de sultane mij wel wat in helpen, dan zal ik een koning wezen, zooals er honderd uren in 't ronde geen te vinden is! Als Janneken nu maar hier was!

Den derden dag, nu men hem kwam zeggen dat de negers zijne bevelen niet wilden uitvoeren, werd hij heel en al sultan.

— Dat zullen we zien! had hij gezegd, en hij begaf zich met Tarara naar het plein, waar de negers vergaderd waren.

— Herhaal nogmaals dat ze langs den anderen kant van den berg moeten zoeken.

De gids deed zooals het gevraagd werd.

Een gemor ontstond onder de zwarten.

Allen bleven roerloos op hunne plaats en schudden «neen» met het hoofd.

— Doe de beul vooruit treden.

Op een wenk van Tarara trad de neger, die dat vreeselijk ambt vervulde, een echte zwarte Hercules, tot voor het heuveltje.

— Vraag nu of ze willen gaan.

Tarara stelde de vraag.

Een oogenblik, een kort oogenblik slechts aarzelden de zwarten, maar ze kenden den beul, beter dan de nieuwe vorst hem kende, vermits hij hem nog niet aan 't werk had gezien, en allen riepen dat ze gereed waren om de bevelen van den sultan uit te voeren.

— Vooruit dan! kreet de Rosse, fier over de behaalde overwinning.

En tot Mol.

— Ge ziet dat ik reeds zoo goed sultan speel als mijn voorganger.

— Ja, zei Mol, ge doet het met veel aanleg, maar ik geloof dat ge 't goede eindje van den draad niet vast hebt.

— Waarom niet?

— Zoolang ge met geschenken bezig waart, heb ik gedacht: de Rosse doet het goed.

— Wilt ge mij nu eens een plezier doen?

— Honderd, dat weet ge.

— Noem me dan niet meer Rosse: dat gaat nu toch niet meer.

— Ha, zoo!...

Een stond gaapte Mol verbluft den Antwerpschen straatjongen aan.

— Ge hebt gelijk, zei hij eindelijk... Ik zegde dan, Sire, dat ge...

— Noem mij vriend of kortweg sultan... Den spot moet ge er nu ook niet mede drijven, maar ge zult toch wel begrijpen dat zoolang ik over de Oeylamkoeroes regeer, die bijnaam Rosse niet meer past... Is het niet zoo, Mol?

— Zeker... En 'k zal het niet gemakkelijk vergeten... Ik zal aan den deenschen hond denken, die ze bij een mijner vroegere meesters bezaten... Hij heette ook sultan, moet ge weten...

— Gij vindt dus dat het noodig is de negers met geschenken te overladen, om van hen iets te verkrijgen?... De sultane heeft me dat geheel anders wijsgemaakt... Alleen de beul houdt hen in bedwang... Ge hebt het overigens daareven wel gezien... Eene zesdubbele belooning kon hun geen stap doen verzetten, maar de beul kreeg hen wel op de baan.

— Een rijk van louter dwang, duurt gewoonlijk niet lang! Ge moet het weten, sultan, daar gij de meester zijt.

— Ge zult eens zien hoe ik alles zal inrichten. Als we Janneken terug hebben gevonden, zullen wij hier een leventje leiden zooals wij er nooit een gedroomd hebben.

— Gij zijt dan van plan hier te blijven? vroeg Mol verbaasd.

— Zeker. Ik zou het nergens beter kunnen vinden. Gij blijft toch bij mij?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, sultan.

Over eene groote uitgestrektheid werd de berg, langs de andere helling, met de meeste zorg afgezocht, doch vruchteloos.

Alleen het lijk van den door Janneken gedooden tijger werd ontdekt.

De negers verklaarden dat op die plaats ook menschen waren geweest, doch hun spoor was verder niet te vinden.

— Morgen zullen we tot de kraal der Wyliankoeroes gaan, zegde hij, want als Janneken en de heer Steadily nog leven, dan moeten ze daar verblijven.

De terugtocht werd aangevangen, nadat de verschillende groepjes negers, die de opzoeken deden, zich weer vereenigd hadden.

Nauwelijks hadden zij echter de kruin van den berg bereikt, of een woest geschreeuw

ging achter hen op en een wolk pijlen daalde op hen neer.

Zij zagen eene gansche bende Wyliankoe-roes den berg afsnellen en buiten het bereik van hunne geweren en bogen, dreigend hunne wapens opsteken.

— Terug naar de kraal, beval de sultan... We zullen die kerels binnen een paar dagen eene les geven, die hun zal beletten ons nog ooit lastig te vallen.

Ik verklaar den oorlog aan de Wyliankoe-roes.

Deze woorden door Tarara aan de zwarten overgebracht, werden op geestdriftige kreten onthaald.

Zonder het te weten won de Rosse daardoor in één klap de genegenheid van de Oeylamkoeroes.

Deze laatsten hadden sedert lang een vuri-gen haat gezworen tegen de negers van de andere helling, doch de laatste sultan, die niet al te moedig was en ook wel wat vooruitzicht bezat, had zich steeds verzet tegen eenen krijg met de Wyliankoe-roes.

Hij meende het onderspit te zullen moeten delven, en, wijl de vijanden zich niet over den berg waagden, besloot hij ze met rust te laten.

Daarom werd het besluit van den rossen Sultan zoo geestdriftig door zijne onderdanen onthaald.

Des anderendaags werden boden uitgezonden, om de verschillende opperhoofden van den omtrek aan te zetten met hunne weerbare mannen naar de hoofdkraal op te rukken.

Overal werd het besluit van den nieuwen sultan toegejuicht.

Een paar dagen later beschikte hij over eene wezenlijke krijgsmacht, bestaande uit goed gewapende negers en strijdlustig als vechthanen.

Daarenboven had hij, onder het bevel van Mol, een klein troepje uitgezochte negers, gewapend met de geweren van de karavaan van Steadily en door den knecht van het gebruik van hun wapen allerbest op de hoogte gebracht.

— De Wyliankoeroes zullen dus weldra ondervinden, zei de Rosse, dat er een nieuwe sultan over de Oeylamkoeroes regeert. Ik wil echter toonen, dat ik zoo valsch niet ben als hun opperhoofd en dan ook niet onverwachts op hun kraal aanrukken. Zend een paar mijner ministers, want dat zijn toch de luiste en vreesachtigste mijner zwarten, naar den sul-

tan der Wyliankoeroes, om hem te verwittigen dat ik hem den oorlog verklaar.

— Ze zullen gevangen genomen worden!

— Dat is niets, we zullen hen gaan verlossen.

— Men zal ze misschien dooden.

— Ik heb er hier genoeg, die minister willen worden.

— Ge hebt gelijk, zei Tarara.

De twee hoogwaardigheidsbekleeders werden met het overbrengen der oorlogsverklaring gelast.

Ze vertrokken onmiddellijk, zonder een enkel woord tegen die gevaarlijke zending in te brengen.

Insteede echter van naar de kraal der Wyliankoeroes te gaan, bleven ze een paar uren op den berg in het kreupelhout verborgen en keerden dan terug naar de kraal, met het bericht dat ze den sultan hunner vijanden hadden gesproken.

— En het antwoord?

— Zij zijn gereed om te vechten, met het dubbel getal mannen...

— Hebben ze onze mannen dan geteld?

— Ja.

— Zoo, zoo... Na den strijd zullen ze de gevallen krijgers kunnen tellen, en dan meer dan het dubbel der hunnen in het zand vinden...

— Ze zijn goed gewapend.

— Toch niet zooals wij... Hebt ge niets over onze blanke vrienden vernomen?

— Neen.

— Zij bevonden zich niet in de kraal?

— Wij hebben ze niet gezien.

— Ge hebt toch gevraagd of men niets van hen wist? Het waren vrienden der Wyliankoeroes.

— Ze wisten niets.

Des anderendaags rukten de Oeylamkoeroes, met versnelden pas op en af den berg en renden als het ware het plein over, naar de kraal van den vijand.

Tot zijne niet geringe verbazing bemerkte Tarara, dat een neger, die eene groote witte vlag droeg, hen tegemoet trad.

Hij kwam nader en zegde dat hij verlangde den sultan te spreken.

De man werd bij den Rosse gebracht en het volgende gesprek, natuurlijk steeds met Tarara als taalman, werd tusschen hen gevoerd.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762